

Hervé Guibert
Els gossos

Galàxia Gutenberg

Cercle de Lectors

HERVÉ GUIBERT

Els gossos

Il·lustracions de
Miquel Barceló

Traducció
d'Arnau Pons

Galàxia Gutenberg

Cercle de Lectors

Necessitats de gos
ARNAU PONS

Aquí hi ha uns gossos, i també n'hi ha uns altres, i tot d'una es fa clar que els agiten obsessions diferents. Però tenen talent i els fem anar en canilla. Fan un cor de lladrucs que ens agrada. De tan inquiets es tornen inquietants. No sabríem destriar-hi la ràbia del joc.

Potser en aquest llibre tan prim, més que no pas en altres, Hervé Guibert desafia, sense voler, sense pensar-hi, les impostures literàries. La similitud amb alguns passatges d'*Orgia*, la peça teatral de Pier Paolo Pasolini (publicada de manera pòstuma el 1979) i *Els gossos* (publicats el 1982) impressiona –no tant per certes fórmules d'expressió com per la manera d'expressar la submissió i de donar ales a la dominació. Si lligat o lligada es perd una llibertat, no és sinó per obtenir-ne una altra: «la

d'estar en el meu poder. / Així et veneges del món, / i tremoles per una llibertat que t'ofega de joia...»¹. Acceptar d'estar sense mans en les mans de l'altre, de consentir-hi, de desitjar-ho, de fer possible aquella fantasia vergonyant fa néixer a poc a poc una forma nova de llibertat, o una llibertat nova, a punt de ser estrenada. I és així que una part del que és humà es venja del món. Del món tal com li ha vingut imposat.

Hervé Guibert va redactar una nota molt breu per emmarcar el seu llibre (la trobem al web de Les Éditions de Minuit): «Aquest relat va ser escrit l'agost del 1981, en uns dies molt dolents, lluny de l'ésser estimat a qui és dedicat. Manera d'implorar i d'elaborar una proposició futura. Perquè aquesta escriptura no és el resultat d'una única projecció, també assumeix un fons comú de fantasmes, un catàleg de figures, com una introspecció, una assimilació del desig de l'altre.» ¿No pretén, amb això, sondar les figures del poder i de la subjecció que es poden donar dins de tota perso-

1. Pier Paolo Pasolini, *Orgia*. Traducció i pròleg de Pere Puértolas. Barcelona: Biblioteca Teatral. Institut del Teatre, 1992, p. 43.

na? ¿A què alludeixen sinó aquest fons comú de fantasmes i aquest catàleg de figures? ¿No hi ha tantes menes de gos fantasma o de gos figura com de persona que les pot imaginar i que les reviu? Beatriz Preciado explicava així la seva iniciació: «Quan dic ‘puta’ o ‘gossa’, no parlo en cap cas de totes les dones, sinó d’algunes noies amb qui cardo. I són elles les que m’han ensenyat a anomenar-les així»¹.

Davant d’una fotografia de Diane Arbus que mostra dues nenes mongòliques en banyador damunt la gespa, Guibert es pregunta: «¿em podia plaure aquesta imatge, i era legítim el meu plaer?»² Hi ha un fons ètic, també, en l’exposició d’aquesta pregunta. Igualment, el gos i la dona es tornen, en el seu relat, lluny de tota misogínia, dues formes de llibertat.

Entre Hervé Guibert i Miquel Barceló hi va haver, a més de l’amistat, i dels empaits de l’un i de les acollides de l’altre, un saber de l’excés

1. Ursula del Aguila, «Judith Butler et Beatriz Preciado en entretien», *Têtu*, núm. 138 (novembre de 2008).

2. Hervé Guibert, «Les photos préférées», *L’image fantôme*. París: Les Éditions de Minuit, 1981, p. 122.

que els va fer còmplices i que els va dur a mirar-se l'un en l'altre com dos antípodes d'una mateixa confraria. «Si dius que no, no fas sinó pensar-hi», respon el pintor a l'escriptor quan aquest l'interroga sobre una possible relació entre la droga i el pintar¹. L'escriptor entén també molt bé aquest omplir fins a l'asfíxia i aquest buidar fins a l'extrem que el pintor ha dut a terme en alguns dels seus quadros². Així com aquesta mescla d'ordre i de violència³ o aquesta altra mescla de merda i de miracle que s'ofereixen amb la pintura⁴. Hi ha lloc per a moltes proximitats en l'absoluta diferència. ¿No és així com ens reconeixem els uns als altres com a humans?

Els vint-i-cinc retrats que Miquel Barceló va fer a Hervé Guibert, magre de cara, evanescent, gairebé evaporat, amb la mirada malenconiosa o perduda, sense posar-hi mai el color vermell del barret que el protegia⁵, són una ma-

1. Miquel Barceló, Hervé Guibert, *Entretien*. París: Yvon Lambert, 2012, p. 18.

2. *Ibidem*, p. 41.

3. *Ibidem*, p. 17.

4. *Ibidem*, p. 21.

5. Hervé Guibert, *L'home del barret vermell*. Traducció de David Ilig. Barcelona: Club Editor, 2010.

nera iterativa de desafiar una mort, de distreure un temor, d'arrelar l'amic a un sempre.

Un estel morent ha solcat una constel·lació per envellir.

Títol de l'edició original: *Les Chiens*
Traducció del francès: Arnau Pons

Publicat per:
Galaxia Gutenberg, S.L.
Av. Diagonal, 361, 1er 1a A
08037 Barcelona
info@galaxiagutenberg.com
www.galaxiagutenberg.com
Cercle de Lectors
Círculo de Lectores, S.A.
Travessera de Gràcia 47-49, 08021 Barcelona
www.cercle.cat

Primera edició: març de 2013

© del text: Les Éditions de Minuit, 1982
© de les il·lustracions: Miquel Barceló, 2013
© de la traducció i l'epíleg: Arnau Pons, 2013
© Galaxia Gutenberg, S.L., 2013
© Círculo de Lectores, S.A., 2013, per a l'edició club

Fotocomposició: Maria Garcia
Impressió i enquadernació: Liberdúplex
Dipòsit legal: B. 5808-2012
ISBN Galaxia Gutenberg: 978-84-15472-67-4
ISBN Cercle de Lectors: 978-84-672-5388-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb l'autorització dels seus titulars, a part les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

